

louky, kde s celou mou rodinou právě v rychlosti sklízeli seno pod přístřešek.

„Vždyť už letím,“ zakřičela jsem na něj přes lůják nazpátek, zatímco jsem pospíchala k němu a boty mi přitom hlasitě čvachtaly.

„Kde si zase byla? Tos neviděla, že začne pršet?“ spálal mi a hned mi vrazil do ruky svoje hrábě a běžel si pro jiné. Byla jsem z toho kvaltu stále ještě udýchaná, tváře jsem měla zrudlé a byla jsem na kost promočená. A teď jsem navíc začínala být i vzteklá. Ono by se to jednou beze mě neobešlo? Bratrovu otázku jsem nechala nezodpovězenou a raději jsem s přehnanou snahou a zatnutými zuby začala hrnout haldu sena pod přístřešek. Zbytek rodiny naši krátkou výměnu názorů přešel díkybohu bez komentáře a já se zuřivě snažila nedívat se jejich směrem. Divila jsem se, že ani můj mladší bratr Peter nic nenamítá. Obvykle se vyžíval v tom, když mě starší bratři nebo rodiče peskovali, ale dnes jsem ho periferním pohledem viděla, jak hrne seno s ostatními a neříká nic. Možná se taky někde opozdil. S tou svou praštěnou partou od zpracovatelů tráví beztak až příliš času.

Když bylo konečně všechno seno v bezpečí před lůjákem (ačkoli jsem občas postrádala smysl toho, proč to děláme, když ho stejně stihla půlka zmoknout), všichni jsme funěli námahou opření o hrábě.

2

BECKY

Když jsem byla malá, v naší venkovské škole jsme se učili, jak to v našem státě vypadalo dřív. Společnost prý nebyla rozdělená na dvě skupiny jako dnes. Byla tady spousta měst i vesnic, kde lidé bydleli a prostě existovali, mohli si zvolit, co budou jednou dělat, a nemuseli se nijak omezovat. Ta svoboda mě dodnes zarážela a trochu i děsila. Bohužel ale právě přílišná svoboda vrhla do společnosti chaos a vznikla jedna velká vlna protestů a nespokojenosti, která nakonec vyústila právě v rozdělení, jaké fungovalo už víc než stovku let. Rozdělení, které bylo na jednu stranu osvobozující, a na druhou stranu svazující.

Menší města zanikla a staré vesnice se spojily a daly tím vzniknout jednomu celku, který se prostě nazýval Venkov. Zde se nacházeli lidé, kteří si zvolili oprostít se od veškerých technologií a rozhodli se žít svobodně v souladu s přírodou. Pěstovali plodiny, chovali hospodářská zvířata, koexistovali v míru, svobodě a beze spěchu. Jejich protiklad potom tvořili Pokrokoví, kteří se usadili ve velkých městech, jichž bylo v našem státě jen několik, z toho jedno hlavní v samém srdci státu, které řídilo všechna ostatní. Každému městu „vládl“ starosta a ten musel dohlížet na to, aby celý systém fungoval a nezhroutil se, a jeho jediným nadřazeným byl starosta hlavního města.

Už samotný jejich název „Pokrokoví“ napovídal, že oni se naopak vzdali přírody a rozhodli se svůj život zasvětit